

Jan Decorte en co. maken van 'Much Ado About Nothing' een fijne 'Niks of niks'

De schoonheid van slimme eenvoud

■ In *Niks of niks* dansen de acteurs tussen de dialogen door op oude klassieke muziek. Geïnspireerd op hoe dat ging in de tijd van Shakespeare.

BRUSSEL • Jan Decorte bewerkt *Much Ado About Nothing* van Shakespeare tot *Niks of niks*, een heerlijke rechttoe-rechtaan-komedie van een goed uur over mensen en hun diepste drijfveren. Lekker gespeeld door veel schoon volk.

DOOR GRIET OP DE BEECK

Jan Decorte en Sigrid Vinks zitten op een goeie wave. Na een periode van wat moeizamer zoeken en proberen, leveren ze de laatste jaren weer de ene na de andere fijne productie af. Het recept zat hem altijd al in de keuze voor een soort blote eenvoud: de klassiekers gestript tot de zuiverste inhoud, het decor teruggebracht tot een paar abstracte lijnen, het acteerwerk lekker dicht bij spelen zoals kinderen doen: "En dan zet ik de kroon op, en was ik die." Het is acteren met veel plezier en prikkelend naar de kern doorstoten. In *Niks of niks* gaan ze verder dan ver, kruipen ze tot aan de uiterste grenzen van die formule, wat mooi is om te zien.

Much Ado About Nothing is een komedie over liefde, lust en bedrog. Mensen

houden van mekaar, maar doen een beetje truttig aan ontkenning - het is een spel, mijnheer, de liefde. De ene gunt de ander het geluk niet altijd. Er blijkt aan het hof meer tijd in een dag dan misschien goed en wenselijk is. En dan spelen er ook nog machtsverhoudingen mee. Dat leidt opgeteld tot een hoop intriges, gecultiveerde misverstanden en gedoe.

Vertederende uitvergroting

In deze bewerking worden de nietigheid van het gepruts van mensen, de onnozelheid van het gestuntel tussen de seksen en de doorzichtigheid van complotten vierkant in het gezicht van de toeschouwers gesmeten. En net die uitvergroting maakt het geestig, en vertederend, en herkenbaar in zijn onmiskenbare menselijkheid.

Ze hebben voor *Niks of niks* een mooi kader gemaakt. De spelers zitten achteraan op een stoel (altijd weer diezelfde mooie exemplaren van scenograaf Johan Daenen), de maestro vooraan, als altijd naast zijn pupiter, met de blik richting het speelveld, klaar om de boel aan mekaar te vertellen. (Fijn toch, er zijn nog zekerhe-

den in het leven.)

Als er een scène gespeeld moet worden, verandert de lichtstand en betreden de spelers de arena, als was het de volgende ronde van een boksmatch. Zijn ze klaar, dan fladderen ze - ja, dat is het juiste

De nietigheid van het gepruts van mensen en de onnozelheid van het gestuntel tussen de seksen krijgt de toeschouwer in het gezicht gesmeten

woord - weer terug naar hun plaats. Tussen de dialogen door doen de acteurs aan dansen op oude klassieke muziek. Geïnspireerd op hoe dat ging in de tijd van Shakespeare. Met hun uniforme wijd waaierende blauwe kleedjes ziet dat er prachtig uit. Zoveel gecondenseerde eenvoud in één beeld is ook sterk. De buitenkant is mooi, maar straks mag u weer

meekijken naar de ware natuur der dingen, en dan valt er al weleens wat minder fraais te zien, en een blote kont, nu en dan. "Als 't gat openstaat, is de wind van binnen", zeggen ze in de voorstelling. Doe er het uwe mee.

Alles klopt

In deze productie, een soort opvolger van *Wintervogelchen*, treedt dezelfde cast van toen aan. Naast Jan Decorte en Sigrid Vinks ook Herwig Illegems en Waas Gramser en Kris Van Trier van Cie Marius. Dat is een goed idee. Het zijn fijne spelers die een goed uitgewerkt concept naar een hoger niveau tillen.

Om maar te zeggen: alles klopt als een bus in deze voorstelling. Verwacht geen grote filosofieën of dure bespiegelingen, maar wie in tijden van crisis en winterkou zin heeft in een prettig theaterspektakel, die mag *Niks of niks* onder geen beding gemist hebben.

i *Niks of niks* gaat vanaf deze week op tournee.
Speeldata: www.kaaltheater.be.